

1801. 52

OSSIANI DARTHULA

GRÆCE REDDITA.

ACCEDUNT

MISCELLANEA.

— ἀλλὰ γὰρ ἐστὶν
μῆσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἔνεκεν.

EURIP. MED.

LONDINI:

EXCUDIT S. HAMILTON.

1801.

LECTORI S.

OSSIANI DARTHULAM, lector benigne, quinque annis antè Græcè redditam, nuper recensitam, tibi profero. Longas Nathi et Darthulæ narrationes, atque Ossiani cantilenam, ne modum libellus excederet, prætermisi; nec verbum verbo reddere curavi; satis, puto, cæterorum fidus interpret. Enimvero si in opere arduo incurias, quas parum caverim, deprehendes, voluntate prolixiori ignoscas; cùm mihi, gravioribus demum studiis impedito, Græcas, prout vellem, literas excolendi negatur opportunitas. Fateor equidem istorum me, qui poëmata, quæcunque in veteres linguas ex recentioribus reddita fuerint,

odiis acerrimè insecuti sunt, minimè morari reprehensionem; illiberalem scilicet, neque viro docto, aut humanioribus literis imbuto, dignam planè sententiam! Ea sanè in musis colendis respicienda sunt, quæ ad delectationem animi atque subtilem pertinent voluptatem. Neque ultima nostrati linguæ inter recentiores laus adhibeatur; sed in Graiâ poësi major est et sonantior versuum incessus, pedum exquisita varietas, et cum facilitate numerorum consociata suavitas. Quòd si poëtam eximium, Britannix incolam, et ferè aboriginem, simplicitate animi, dictionis ubertate egregium, atque in veris humanæ mentis affectibus carmine depingendis Shacspearo tantùm aut Homero secundum, a Macphersono pedestri quâdam poëseos specie obvolutum illustraverim; si pulcherrimas Darthulæ vences cum Homeri ipsius poëmatibus conferendi propiorem dederim facultatem; non me inutilem sanè impendisse laborem existimavero. Simillima adè in Ossiani atque Homeri tem-

poribus morum sociorum species fuit et consuetudo ; simillimas in utriusque carminibus διατυπώσεις invenimus, simillimas cogitationes ; easque Graiæ poësi quàm Anglicæ aptiores. Hoc igitur me in primis impulit, ut suavissimum poëma novâ veste donarem : quòd si licentior in quibusdam exprimendis visus fuero, dicam me magni saltem atque laudati viri, Denhami scilicet, respexisse * sententiam ; et contendisse, quâ poteram, diligentîâ, ut salvas germani poëmatis illecebras conservarem.

Miscellanea quædam ad calcem hujusce operis accedunt, quæ e scriniis ejeci, rus urbe, musarum veterum societatem severioribus studiis permutans ;

ἔκέτ' ἀν' ὕλαν,
 Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἐκ ἄλσεα' χαῖρ' Ἀρέθοισα,
 Καὶ ποταμοῖ, τοῖ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

---

* " That master's hand, which to the life can trace
 The airs, the lines, the features of the face,
 May with a free and bolder stroke express
 A varied posture, or a flatt'ring dress."

Denham, to Sir R. Fanshawe, on his Translation of Pastor Fido.

Rhenum, poëma brevibus gravissimi morbi intervallis conscriptum, neque meo sanè judicio limatum satis aut perpolitum, cùm laude Academicâ signatum fuerit, mutare et refingere sum veritus; neque omnino nunc protulissem, nisi in libro quodam alieno, erroribus typographicis commaculatum, nuper prodiiisset.

GULIELMUS HERBERT.

A.D. 1801.

ΔΑΡΘΟΥΛΗ.

ΔΑΡΘΟΥΛΗ.

ΟΤΡΑΝΙΗ βασιλεια, μεγίστη, πώτνα Σελήνη,
Εὔκηλον καὶ ἠδὺ τεὸν φάος ἔστι· σὲ δ' ἄστρα
Κυανέης τιμῶσι κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπηδοί,
Καὶ φάει χρυσέω νεφελῶν λάμποντα καρηνά.
Πότνια, τίς ἱκελὸς σοι ἐν ἔρανῶ ἄσπερόεντι; 5
Ἄλλὰ τίη φεύγεις, καὶ ἐνὶ νεφέεσσι καλύπτεις
Αὐγὴν δακρυόεσσαν ἀμειδῆτοιο προσώπῃ,
Ὡς ἐγὼ, ἀχθυμένη; ἢ σοι θνήσκουσιν ἐταῖροι,
Ἢ ἐκασίγνηται κατ' Ὀλύμπῃ χρυσεόν ἔδασ,
Ὡς κακῇ Ὀσσιάνοιο φίλης περὶ μοῖρ' ἐκάλυψεν; 10
Ἐσσεται ὤρη, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλη σὸν φάος ἱρόν,
Οὐρανίων λείπον θείαν ὁδόν· ἐκ δὲ πεσέσης,
Τεῖρεα γηθήσει, τὰ κρύψεν σὸν ποτε φέγλος.
Καλλίστη νῦν ἔσσι, καὶ ἀγλαίῃσι προλάμπεις·

- *Ἐξιθι, ἔξιθι, πόντα· φάος περὶ καλὸν ἴαλλε· 15
 Ὡς σκόπελοι στίλβωσι, καὶ ὑγρῆς νῶτα θαλάσσης.
 Νᾶθος ἐπ' ὤκεανὸν φεύγει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄλθος τ', Ἄρδανός τε, κασιγνήτε συνοπηδοί,
 Οὐνοθίδαι, ἀλέοντες ἀγήνορα Καρβαρῆα.
 Ἄγχι δὲ παρθενικῆς ἀπαλώτατον ἴστατο εἶδος, 20
 Δαρθέλη καλλιπλόκαμος, εἰκυῖα θεαίνη·
 Νυξ δ' ἀμφεσκίασεν χάριτας μαλακοῦ προσώπου,
 Ἥ δὲ κόμη μορμύρει ἐν ὤκεανίτισιν αἴραις
 Ἄμφ' ὤμβος παίζουσα· θεεὶ δ' ὑπὲρ εὐρέα πόντον
 Οὐνοθίδεω δι' ἔρωτα φυγῶσ' ἐς δάσκιον Ἥθην. 25
 Τὸς δ' ἄνεμοι ἀπατῶσι, καὶ ἐκ ἐς δάσκιον Ἥθην
 Ἐρχονται· ἐδὲ ξενίων διαδέσκειται αὐγῇ
 Ἐκ θαλάμῳ δέχεται δ' ἐχθρῆς νέα κόλπος Ἐρῖνος.
 Πῆ ποτ' ἄρ' ἦσθε, Νότοι, ὅτ' ἐμοὶ ψεύδοντο ἑταῖροι;
 Ἥ ῥά πε ἐν πεδίοις πτερὰ ποικίλα δινεύοντες 30
 Ἦκα περὶ σκολύμων συνεπαίζετε λεπτὸν ἴβλον;
 Ἄλλὰ γὰρ ὠφέλετ' ἐν Νάθε ὀθόνησι πωσύντες
 Νῆα φέρειν Ἥθηνδε κατ' ὤκεανὸν κελαδεννόν.
 Οὐνοθίδην δ' ἄνεμοι ἔψευσαν, νηὺς τε μέλαινα

Τύρην εἰς ἐχθρὴν ῥιπῆ βορέαο φορεῖται. 35

Καὶ τότε Δαρθέλη λιγυρὴν ἀνενείκατο φωνήν.

Ἄρά γέ μοι πῶς θαλάμῃς καὶ δῶμα γέροντος

Οὐνόθῃ εἰσλεύσσεις; τί δὲ μυρσαι, φίλτατε Νᾶθε;

Δαρθέλη φύος ἔσσι καὶ εἰν αἶδαο δόμοισι.

*Ἡ ῥ' ἄπιμεν δύστηγοι ἄπωθεν δασκίῃ Ἡθῆς; 40

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπεν Νᾶθος ἀμυμῶν.

Τῆλ' ἄπιμεν, Κολλῆ; φίλη, ἀπὸ πατρίδος αἴας·

Οὐ γὰρ ἐμὲς λεύσσω θαλάμῃς, καὶ δῶμα γέροντος

Οὐνόθῃ· ἀλλ' ἐχθρὴ τέταται Καρβαρέος ὄχθη·

Χλωρῆ ἐν Οὐλλῆνι· πνοιῶν δ' ἐπίκειται ἀναγκή. 45

*Ἄλθος δ', Ἄρδανός τε, κατ' ἤϊονα σκοπέεσθε,

Μὴ λάθῃ ἐρχόμενος, καὶ ἀπαύρη νόστιμον ἤμαρ.

Αὐτὰρ ἐγὼ Τύρης παρὰ πύργῃς τῆλε φαιινὸς

Εἶμι σκεπτόμενος· σὺ δέ μοι, Κολλῆ; φιλίστη,

*Ἦσο παρ' αἰγιαλὸν κέαρ ἡσυχός· ἀμφί σε Νᾶθε 50

Δεξία ἐκτέταται, ἱκελὴ φλογίεντι κεραυνῷ.

Οἱ δ' ἔβαν· ἡ δὲ παρ' αἰγιαλὸν στονόεντα θαλάσσης

Οἰόθι δακρυχέεσσα καθέζετο· πάντοσε δ' ὄσσοις

Ἄμπεδιον πάπτῃνε δυσαλγῆς, εἴ πῶς ἀκῆσι

Νάθε νισσομένα· ἐπὶ δ' αἰνὴ βρίθεθ' ὁμίχλη. 55

Ἡ δὲ μάλ' ἀχνυμένη ὀλοφύρατο, φώνησέν τε.

*Ἡ μέλλεις, τριπόθητος, ἀνέλθειν; ἢ δ' ἐρεβεννὴ

Βρίθετο νύξ ἐρίθεπον ἐπ' ἤονα· παντῆθι δ' αὔρη

Ἄμφ' ἐμὲ λευγαλέη πνεῖει· δεῖδοικα δὲ θυμῶ,

Μή σ' ἐχθροὶ στυγερόισι κακῶς βελέεσσι δαμῶσιν. 60

*Ὡς φατ' ὄδυρομένη· ἀνά δ' ἤλυθε Νάθος ἀμυμῶν,

Κῆρ ἀχέων· δεινόν ῥα τέρας παρὰ τείχεα Τύρης

Ψυχὴ οἱ ἄντησε Κυχυλλίνιοιο ἀνακτος.

*Ἀστρων ἡερίσιν λάμψεν διὰ σώματος αὐγῆ·

*Ὅσσε δὲ οἱ θανατῶ λυγρὸν φλέγε, χειρὶ τ' ὀλοῖῃ 65

Πάλλε δῆρυσ σκίον, καὶ οἱ σήμαινεν ὄλεθρον.

*Εὐθ' ὄγ' ἐλυπήθη, ὡς ἡελίοιο πρόσωπον

*Ἡματι εἰαρίνω, ὡς ὄμυροις κρύπτεται αὐγῆ.

Τὸν δ' ἄρα Δαρθέλη ἀγανοῖς ἐπέεσσι προσήυδα.

Νάθε, τίη μύραι; καὶ γὰρ Κολληίδι μῆνον 70

Ἐσσι φάσις· σιγῆ τέταται διὰ δῶμα Σελάμης

Ἄκρυέσσ'· εὔδει δὲ πάτηρ, εὔδασιν ἑταῖροι,

Ὀυλλῆνος κρατερῶ δεδημημένοι ἀμφὶ Κρομάχῳ

Ἐν πεδίοις· αὐτὸς εἶδον κινήσει πρῶτοντας,

*Εντεά τε βροτόεντα χάμαι θνήσκοντος ἀδέλφω. 75

Ἄλλά τοτ' ἐν πολέμοιο μόθω χέρας Οἰνοβίδαο

Καρβαρεὺς ἔδδεισε· τεῖν δ' ἔμινεν ἔρωγν

Ἔς πόλεμον σπέρχοντος· ὁ δ' ἔκφυγεν, ὥσπερ ἔνειρος

Χρυσέοις ἡελίω βεβλημένος ἀκτίνεσσι.

Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπεν ἀρήϊος ἦρωσ. 80

Ἔς πόλεμον, Κολλητὶ φίλῃ, νεότητι τερεΐνῃ

*Ἦία, καὶ μαλακὴ μοι χεὶρ ἔβαρύνετο δεξι·

*Ἐκλαμψεν δ' ἀρετὴ ψυχῆς, ὡς ἔρεσιν αὐγαί

Ἥελίω στίλβεται, κυλινδομένης πῆρ ἀέλλῃσ.

Νῦν δὲ μοῖρά μ' ἐπίσπεν, ἄτιμος, τηλόθι πάτρασ· 85

Οὐ μὲν ἐμῆς ψυχῆς νῦν μοι γλυκὺς ἦμερος ἦλθεν,

Οὐδὲ κασιγνήτων, οἳ ἐν κονίησι πεσῶνται

*Ολλύμενοι δὲ ἐμῶ· δεῖδοικα δ' ἄρ' ἕνεκά σειο,

Μὴ κεινός σ' ἐχθραῖσι, φίλῃ, χεῖρεσσι βιήσῃ

*Ἄγριος ὦν καὶ ἀνοικτροσ· ἐγὼ δ' ἐκ ἔσσομαι, ὅσ σε 90

*Ρύσομ' ὀδυρομένην, καὶ δυστυχῆσ ἦμαρ ἀπώσω.

*Ὡσ ὄφελόν σ' ἄνεμοι ἀπὸ Σέλμησ δασκίω ἀκτῆσ,

*Ὅσκαρε, προσπελάσαι· τοτέ κεν τρέσσειαν *Ἐρινοὶ

Αὐτόθ' ἐνὶ μεγάροισ· καὶ γὰρ Καρβαρέα φάσκεισ

- Τίσεσθαι μέγ' ἄποινον ἀπολλυμένοιο Κρομάχῃ. 95
 Ἄλλὰ τί, θυμὲ, βαρύνῃ; ἐν ἀνδροφόνῳ τάχα χάρμη
 Λῦθι κρατήσῃσι στιβαραὶ χέρεσ Οὔνοθιδάων.
- ἌΩς φάτο· Δαρθέλη δὲ μεγαυχῆ φράζετο μυθὸν
 Εὐχομένη· ἀπαλὸς δ' ἐν στήθεσιν ἄλλετο θυμός.
 Ἦ ῥα κρατήσῃσιν· μέλεον δ' ἐκ ἔσσεται εὐχος· 100
 Ἦ ῥα κρατήσῃσιν. Δότε μοι μελαναυγέα τεύχη
 Ἐκ νῆος· πολέμῃ δὲ μόθον γοργῶπος ἔσειμι
 Παρθένος· ὦ Κόλλεω ψυχῇ, ὦ φίλτατ' ἀδέλφῳ
 Τρέθιλλε, σκιερῶν διαδέρκεσθ' ἐκ νεφελῶν μοι·
 Οὔποτε δ' ὀκλάσσω βιωμένη· ἔποτέ μ' ἄξει 105
 Εὖνιν Καρβαρεὺς, ὅς μοι δόμον ἤϊστωσεν.
- ἌΩς ἔφατ'· εὐχομένης δὲ βράχεια κατέλλαβε Νᾶθον
 Ἄγλαία· μαλακῆς δὲ κόρας εἰσέλεψε πρόσωπον,
 Τερπόμενος κραδίαν· ἐπεθῶξεν δ' εὖς Ἄλθος.
 Ἦ ῥα πέλας μάλ' ἴασιν ἀλλέες· αὐτὸς ακησα 110
 Σαλπίγγων κλαγγῆς, καὶ εἶδον σήματ' Ἐρῖνος
 Παμμέλινα· νικᾷ δὲ βοῇ Καρβαρέος αἰνῇ
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ὥστε Κρομολῆς ῥέον ὕδωρ.
 Καὶ γὰρ ἀπ' αἰγιαλῷ πρῶσκέψατο νῆα μέλαιναν

Προπῶ ὑπαὶ δειλίην, ἣδ' ἐν πεδίῳ Ληγαίῳ 115

Ἦστο σὺν ὀπλίτησι, καὶ ἔγχεα μυρία κινεῖ.

Ἦ κακὰ σημαίνων· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο Νᾶθος
Λευγαλέον γελάσας· ὦδεὶ δέ οἱ ἄλκιμον ἦτορ.

Μυρία δὴ κινεῖτο· τί μοι μέλει; ἔλθέτω αὐτὸς,

Ἐλθέτω ὀπλισθεῖς ἀναριθμήτοις σὺν ἑταίροις· 120

Οὔποτέ τις γ' ἐρέει, ὡς Οὐνόθης ἀλκιμόεντος

Τίῃς τρομέεσιν ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ.

Πόντε, τί μαργαίνεις, καὶ ἀολλέα κύματ' ἐγείρεις

Ῥηκτὸν ἐπ' αἰγιαλόν; τί δὲ μαίνεσθ' αἰνὸν, ἀήται,

Βένθεα πορφύροντ' ἔλαις κόπτοντες ἀέλλαις; 125

Οὐ γὰρ δέετε Νᾶθον ὑπὸ σφετερῶν μανιάων

Δέσμιον αὖθι μένειν, καὶ Ἐρίνων κύρμα ἄνακτι·

Αὐτὸν ἐῖ ψυχὴ ἴσχει, καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἄλλ' ἄγε, νῦν ἀδεεῖς θωρησόμεθ' αἴθοπι χάλκῳ,

Ἄλθε φίλ'· ἐγχεῖην δὲ σύ μοι φέρε, τήν ποτ' ἔπηλε 130

Σῆμος ἀρηίφιλος· κεῖται δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ.

ᾠς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησε βίη θεοεικέλης Ἄλθης.

Ἔνθα μὲν ὠπλίσθη ἐν χάλκῳ παμφανόωντι

Ἦρως Οὐνοβίδης· ἐρατὸν δ' ἐν τεύχεσι βαίνων

Λαμπετάα· δεινήν δ' ἄρ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέεν αἶγλην, 135

Καρβαρήα μένων ἀμοτόν· πέλαις ἔζετ' ἀναυδος

Δαρθέλη· ἐπὶ δ' ἡγεμονῆ ἔχεν ἄτρεμας ὄμμα,

Σιγηλή· γοεροῖσι δ' ὑπὸ στήθεσσ' ἐπίεζεν

Ἡμίπνεν στοναχῆν, καὶ δάκρυσι τέγλε παρείαις.

Ἄλλον δὲ Νᾶθος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. 140

Σπεῦδε, κασίγνητε· γλαφυροῖς σπέεσσι τάχιστα

Τήνδε κατάκρυψόν μοι παρθένον ἡμερόεσσαν·

Εἶθε γὰρ ἐν χαλκείοισιν ἔῃ ἀλκῆφι πεποιθώς

Καρβαρεὺς τεύχεσσι μόλοι· ἡμῖν δὲ μελήσει

Ἀντίζιον μάρνασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 145

*Ἦν δὲ σὺ, Δαρθέλη, θανάτῳ τέλος ἐξαλείνεις,

*Ἄλθω σὺν βριαρῶ ὑπὲρ εὐρέα νῶτα θαλάσσης

Φεῦγε παρ' εὐξείνης *Ἠθης πολυδειράδος ὄχθας,

Μηδέ τί με κήδεσθε καὶ ἐν κονίησι πεισόντος.

*Ἄλθε φίλ', ἀγγελίην σημαίνειο πατρὶ γέροντι, 150

Εὐκλειῆ γε πεισεῖν ἐνὶ πικρῇ δηϊότητι

Νᾶθον ἀρηίφιλον· ὡς μνήσατο θερίδος ἀλκῆς

Οὐ μὴν ἀκλαυτεὶ ὑπὸ μυριάσιν γε δαμασθεῖς·

Ὡς οἱ ἀγάλλοιτο λυγρὸν μετὰ πένθεος ἦτορ.

- Ἐνθα σὺ, Δαρθέλῃ, χορὸν ἴσταθι παρθενικάων 155
 Ἦθη ἐνὶ χλοερῇ, σκιερῇ ὡς νεῖται ὀπώρῃ·
 Αἴθε καὶ Ὀσσιάνος θείην ὀμφὴν ἀναγείροι,
 Καὶ γοερῇν μέλποι μοῖραν πολυηχέσι χορδαῖς,
 Θέλγων μοι ψυχὴν ἀνεμωκέσιν ἐν νεφέλῃσι.
 ὦς ἔφατο, πνεύων δεινὴν ἐκ στήθεος ὄργῆν· 160
 Οὐδέ σέ γ' Ὀσσιάνος κιθάρῃ, πολυήρατε Νᾶθε,
 Σαῖς ἐπὶ νώνυμνον νεφέλαις ποτάσθαι ἐάσει,
 Ἐντιμος δ' ἔσσει καὶ ἀδίδιμος ἔσσομένοισιν.
 ὦς ὄφελον Λήνης πεδίῳ, ὅτ' ἐγείρειτ' αὐτῇ,
 Σῶσαι σὴν κεφαλὴν, ἣ σφαλλόμενος αἴμ' ὄλεσθαι. 165
 Ἥμεῖς δ' εἰλαπινῆσι καθήμεθα τῶς ἐνὶ Σέλμῃ.
 Λυσσώθη δ' ἄνεμος· ὁ δὲ δαίμων ἔρρεσιφοίτης
 Λευγαλέον δνοφερῆσιν ἐνὶ δρυσὶν ἐξολόλυξε·
 Δῶμα δ' ἔψηλθ' αὔρη, κιθάρης τ' ἐπιδέδρομε χορδὰς
 Μαλθακὰ μοιριδίῳ ψιθυρίσματι μορμύρβσα. 170
 Κωμαλίδης δ' ἐσάκυσεν, ὀδυρόμενός τε ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἡμετέρων τινα μοῖρ' ἐκίχανεν ἐταίρων·
 Τίεός ἐν κιθάρῃ θανατηφόρος ἔπνεεν αὔρη
 Λυγρὴν ἀγγελίην· σὺ δ' ἰήλεμιν ἠδὺν ἔγειρε,

- Τις φίλ', ἐν χορδαῖς· ψυχὴν θέμις ἐκ ἄτερ ὕμνων 175
 Ἴλκτρα Μορβεΐνης εἰς εἰνοσίφυλλα νέεσθαι.
 ὦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ γλυκερὸν κελάδημ' ἐπέγειρον,
 Ἦρα ἀνακτι φέρων· λυγρὸν δέ τι ἔστενε φόρμιγγ·.
 Νᾶθος δ' Οὐλλῆνος ἀλίω βήγγυϊνι ἀναυδος
 Δυσμενέων κλαγγλῆν προσέμεινε, νυκτὸς ἄωρι. 180
 Ἦμὸς δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Δὴ τότε πασσυδιῇ ἐξήϊσαν ὕες Ἐρίων,
 Ὅχθω δενδρήεντι ἀλίγκιοι· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 Καρβαρεὺς ἔστηκε μέγας, σοβαρὸν τ' ἐγέλασσε.
 Ἄν δ' ἔθορεν Νᾶθος, θαλερὴν ἐπιειμένος ἀλκῆν· 185
 Ἄρδανός τ', Ἄλθος τε, κασίγνητοι μενεχάρμαι,
 Ἄμφω ἐν ἡλικίῃ τερενεστάτῃ, ἄμφω ἄνηξοι·
 Δαρθέλῃ δὲ βέλος σπομένη χεῖρεσσι τίνασσαν.
 Νᾶθος δ' ἐσσύμενος προσφθέγγατο Καρβαρεῖα·
 Εἴ ἄγε, Καρβαρεὺ ὑπερήφανε, τῶδ' ἐνὶ χώρῳ 190
 Τεύχεσιν ἀντίβιον πειρήσομεν, ὅς κεν ἀρείων,
 Λῖ κε μένειν τολμᾶς βαθυκόλπτε εἵνεκα κέρης.
 Τίπτε δὲ παγχάλκων ὀλοὸν στράτον ἦγες ἐταίρων
 Μῆνον ἔπι; προσθέν γε φυγῶν πεδίοισι Σελάμης

Οὐνοβίδην ἔδδεισας ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 195

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος γέλασεν σοβαρῶς Καρβαρεύς·

Νήπιε παῖ, ἕ σοι κρείων πολεμήσει Ἑρίων·

Οὐ γάρ σοι πάτερες πολυώνυμοι, ἐδὲ τροπαῖα,

Οὐδ' ὄπλων ἀνάθημ' ἐπὶ δώμασιν· ἐν δὲ Τεμώρῃ

Κῦδος ἐμὸν λέγεται· ἐδὲ σμικροῖς πολεμήσω. 200

ᾠς φάτο κερτομέων· λύπησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·

Νᾶθος δ' ἀχθόμενος σιγῇ πρόσλευσεν ἀδέλφους·

Οἱ δ' ἄρ' αἴμ' ἐσσύμενοι βριαρὸς ἐφέηκαν ἄκοντας,

Ἑρώων τ' ἕσσαλον τρία σώματα· λάμπετο δ' αἶγλη

Εὐθύς ἀπὸ ξιφέων· χάζονται δ' υἱες Ἑρίων, 205

ᾠς νεφέλαι βορέας κεδάσθειςαι ὑπ' ἀήτη·

Καὶ νῦν δεινὰ μάχης ἀν' ἐρεξαν ἔργ' ἀλεγεινῆς,

Εἰ μὴ Καρβαρεύς δείσας ἐκέλευσεν ἑταίρους

Τεῖνειν μυρία τόξα ταχειάων ἀπὸ χειρῶν.

*Ἐνθα μὲν Οὐνοβίδας ἐκίχανεν μοῖρα κραταιή· 210

Δέπησαν δὲ πεσόντες ἐπ' ἦϊονι βροτοέσση.

ᾠς δρύες ἠγεμόεντι ἐν ἕρεϊ, τὰς μὲν ὀδίτης

Καλλικόμες θαύμασεν ἐρημαίῳ ἐνὶ χώρῳ·

Νυξ δ' ὅλοη ἐπέκειτο, θεῶ τ' Εὐροιο καταίξ

- Προρβίξεις ζαμενής ἔκλασεν· ὁ δ' αὔριον ἔλθων 215
 Εἶδε μαραιομένας, καὶ ἐν κινήσι θανάσας.
 Ὡς πῶσον Οὐνοθίδαι Δαρθέλῃν ἀμφὶ τέρειναν.
 Ἥ δ' ἔστηκεν ἀκτῆν, ἀνιωμένη ἐν κραδίῃ πῶερ,
 Ἥρωας πεπτεῦστας ἐν αἵματι εἰσορόωσα·
 Οὐ μὲν ἐν ὀφθαλμοῖς δάκρυ τρέμε· τῆς δὲ παρείης 220
 Ὡχραίνοντο ῥόδα· στυγερόν τέ τι χεῖλεα μῦζον.
 Τῆν δ' ἐπικερτομέων προσέφη κρείων Καρβαρεύς.
 Δαιμονίη, πῶ νῦν σοι ὑπέροῖός ἐστιν ἐράσσης,
 Φαίδιμος Οὐνοθίδης, Ἥθης χρυσάρματος ἥρωσ;
 Ἴρα Μορβείνης πύργος σκιοέντά τε εἶδες 225
 Ἄλση; ἀλλ' εἰ μὴ σ' ἀνέμων κατερήτυον ὄρμαλ,
 Ἐνθα καὶ ἐν Σέλμης πεδίοις πολεμῆντός ἐμεῖο
 Κωμαλίδης τρέσσειε μένος καὶ χεῖρ' ἀδάμαστον.
 Ἥ ῥα μέγ' αὐχέσας· ἡ δ' ἐκ ἀνενείκατο φωνήν·
 Ἄλλὰ σάκος πῶσεν ἤκ' ὀλιγοδρανῶν ἀπὸ χειρῶν, 230
 Καὶ κόλπον γύμνωσε νιφωδέα, τὸν πρὶν οἶστός
 Καλκέος ἔπληξεν· ἡ δὲ βίον ἐκπνεύσασα,
 Αἵματι φυρομένη χροά μαλθακὸν, αἵματι χαιτάς,
 Κεῖται ἐπὶ Νάθη, ἰκέλη νιφοειδέϊ σώρω.

Αὐτὰρ αἰοδοὶ οἱ γοερὰς ἐξήρτυον ὕμνας. 235

Κεῖσαι, Δαρθέλη λευκώλενος, ἐν κονίησι·

*Ὦλετο Τρῆθίλλε κλεινὸν γένος, εἰδὲ Σελάμης

Χρυσέον ἀγλαΐης ἔτι φωνῆ δῶμ' ἰαχίσει.

Κεῖσαι, Δαρθέλη, καλλίστη παρθενικῶων·

Ἐν σκοτίῃ Ἄιδεω σιγηλῆ ἐνδόθι τύμβε 240

Εὐδεις νήγρετον ὕπνον ὁμοίῃ θανάτοιο.

Οὐποτέ σ' ἠέλιος προσδέξεται, ἔποτ' ἐρήσει,—

*Ἐγρεο, παρθενικῶν χλίδος· δρόστοεν γὰρ ἄημα

Πνέει σοι ζεφύροιο· τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐν ὄρεσφι

Σείεται, ὕλησίν τε γελᾷ παμπόρφυρον εἶαρ.— 245

Ἥλιε, μὴ λάμπῃς ἢ παῖς αἰώνιον εὐδαι

Εὐνῆ εἰν Ἄιδεω σκοτοέσση, κ' ἔποτε λεύσεις

Παρθένον ἀγλαόμορφον ἐν ἀδρυσύνῃ προμολῆσαν.

*Ὦς οἶγ' ἀμφίεπον κέρης τάφον ἡμεροέσσης·

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ τύμβῳ ἰήλεμον αὔθις ἄεισα, 250

Ἦνίκα Κωμαλίδης χλοερῆ Οὐλλῆνι πρόσηλθεν,

Ἵρνύμενος στυγερωῖ σὺν Καρβαρῆι μάχεσθαι.

ERRATA.

- P. 11. V. 42. *Pro αἴας lege αἴης.*
 — 12. — 58. — *παντόδι lege πάντοσε.*
 — 13. — 89. — *ἐχθραῖσι lege ἐχθρῆσι.*
 —. — 93. — *τοτέ lege τότε.*
 — 14. — 108. — *ἀγλαίας—κόρας, lege ἀγλαΐης—κόρης.*
 —. — 109. — *κραδίαν lege κραδίην.*

infra.

- 55. — 2. — *orante lege ovante.*
 — 62 — 5 — *lacrymâque silenti. l. guttasque cadenti*
 — 60 — 3. *Lege, Luid ma te lacrymans 'hilet' volare*

MISCELLANEA.

IAMBOS.

I*.

Τρεῖς φαρμακίδες· Ἑκάτη.

πρώτ. φ.—ΛΥΓΡΟΝ τρις αἴθοψ αἰόλβρος ἔκραγεν.

δευτ. φ.—Τρίς· ἢ δ' ἐχῖνος ἀγρία φώνησ' ἀπαξ.

τρίτ. φ.—Ἄσπηρ δὲ κράζει,—καῖρός ἐστιν· ἀρκτέον.—

πρώτ. φ.—Λέβητος ἄμφ' ἴωμεν ἀρρήτω κύκλω·

*Εμβαλλε δεινῶν ἐντέρων τὰ φάρμακα· 5

Τὸν φύσαλον μὲν, ὃς γ' ὑπαὶ πέτρον λαθῶν

Ῥιγῆντα, θαλπῶν νηδὺν ἰωδῆ, κακῆν,

Νύκτας τριάκονθ' ἡμέρας τ' ἠνάξετο,

Πρῶτον πότοις ἔμβαλλε λυμαντηρίοις.

πάσαι.— Πόνος πόνω πόνον φέρει 10

Αὔγαζε, πῦρ· ἄφρει, λέβης.

πρώτ. φ.—Ἵγρᾶς δ' ἐχίδνης φαρμακωδὲς ἐντερων

*Ενδον λέβητος ἀνθρακίζέσθω ζέον,

Καὶ χλωροσαύρας ὄμμα, βατράχου τε πῆς,

Vide "Shakspeare—Macbeth, Act IV. Scene I."

- Κυνός τε γλῶσσα· νυκτερίδος ἕλης λάχνη, 15
 Ἐγκεντρὶς ὄφεις, ἄσπιδος πικρὸν βέλος,
 Σκέλος τε σαύρας, καὶ κακῆς γλαυκὸς πτέρυξ,
 Ὅμῳς ἅπαντ' ἐν πάμασιν θυμοφθόροις
 Ἄφριζεθ', ὡς τῶν νερτέρων ζωμεύματα.
- πᾶσαι. — Πόνος πόνῳ πόνον φέρει· 20
 Λῦγαξε, πῦρ' ἄφρει, λέεθς.
- τρίτ. φ. — Λέπις δράκοντος, ἐλίε θ' ὀδὸς λύκε,
 Ξηρόν τε σῶμα φαρμακίδος ἐφθαρμένης,
 Θαλασσίε τε φοίνιον κυνὸς κάρα,
 Κώνειον, ὃ τις ὑπ' εὐφρόνης ἐδρέψατο 25
 Λῶταῖσι ρίζαις, ἣδ' Ἰεδαίε λυγρὸν
 Θεὸς λαιδορῆντος ἦπαρ, αἰγεία χολή,
 Κλάδοι χλοηροὶ σμίλακος, χάλκω τομῇ
 Μήνην ὑπ' ἐκλιπῆσαν ἀποκεκομμένοι,
 ῥινές τε Θρηκός, κάγριε χεῖλη Σκύθε, 30
 Καὶ δάκτυλος τεχθέντος ἐν τάφρῳ βρέφους,
 Ὅ τῆς ἀναιδῆς μητρὸς ἕκτανον χέρες,
 Ζωμὸν πιαίνειτ'· ἔντερον δ' ἐμβάλλετε
 Τιγρίδος, ἀκμάζῃ φαρμάκοισιν ὡς λέεθς.

πάσαι.— Πόνος πόνω πόνον φέρει· 35

Αὔγαζε, πῦρ· ἄφρει, λέξις.

δευτ. φ.— Nūn δὴ πιθήκῃ ψυχρὸν αἶμα πρόσβαλε·

*Ὡς δεινὸν ἔστι πῶμα καὶ δραστήριον.

Ἑκατη.— Καλῶς τὰδ'· ἐδ' ἔσεσθ' ἀδώρητοι, φίλαι.

Καὶ νῦν λέξιτος ἄμφι κύκλος ἄδετε, 40

Ἄεριον ὥσπερ δαιμόνων κέφων γένος,

Ἦδ' ἤ τελεῖσθαι πῶμα φαρμακτήριον.

ἀναπαιστοί.

πάσαι.— Ἰώ.— Κυάνεοι, καὶ λευκοὶ δαίμονες·

Ἦδ' ἔρυθροί, καὶ μελανοχρῶτες·

Μικτὰ χορεύετε, μικτὰ χορεύετε, 45

Μικτὰ χορεύετε,

Χορὸν οἷς ἔξῃσθιν ἄγεσθαι.

2*.

ΩΣ νήνεμον κατ' ὄχθον ἀργυρῆν σέλας
 Εὐδαί σελήνης· ἐνθ' ἔλινύειν γλυκὺ
 Μολπαῖσιν ἀεραῖς μαλθακῶς κοιμωμένους.
 Τὸ δ' εὐδαί σιγηλὸν εὐφρόνης γάνος
 Ἴδουθρόε φόρμιγγος ἢ φρίσσει μέλη. 5
 Ἴδὲ, φιλίστη· μυρίαῖς ὡς λαμπάσι
 Πάγχρυσον ἔδαε ἔρανῃ διαπρέπει.
 Οὐδαῖς ἔνεστι, τῶν γε προσλεύσεις κύκλων,
 Γλυκερὸν ὃς ἐκ ἴησιν ἐν χοροῖς ὄπα,
 Ἵμνον νεώποις δαίμοσιν θελητήριον. 10
 Ταῖόν γε χλιῶδες ἀφθίτοις φώναις ἔνι,
 Ἴδεια τέρψις· ἡμῖν ἐκ αἰσθητικῆ,
 Ψυχαῖς τὸ θνητὸν ἕνεκ' ἐμβρίθει βάρος.

---

* Vide "Shakspeare—Merchant of Venice, Act V. Scene 1."

Ἀλλ' ἦδε πασῶν ἐστὶ δυστυχεστάτη,
 Φοιτῶσά τ' ἀρδεῖ δάκρυσιν παρηίδας·
 Ἔλας ἐρήμους, καὶ δνοφερὰ φιλεῖ νέμῃ·
 Ὀχθην γὰρ ἀνθεμῶσσαν ἐκζητῶσα πῦρ,
 ῥίπτει μὲν ἀπαλῶ σῶμ' ἐπὶ χλόης λέχει, 5
 Λέγει δὲ σὺν στόνοισιν,—ὡς εἶη τόδ' ἄν
 Ἐρῶσι κλιτός μαλθακὸν τύμβος γλυκός.—
 Στεφάνοις δέ νιν, θανῶσαν ὡς, προσκειμένην
 Ἄβρὸν καταστρώννυσι πρόσπολοι δέμας.
 Ἄχος δ' ἄρ' ἐν στέροισιν αἰμυλώτατον 10
 Τρέφει, θροῶσα πένθιμόν τι καὶ βαρὺ,
 Ὡς μήτιν' αὐτῆς ἄδακρυν ἔσακέειν ποτε.
 Ἄλλ' ἢ μὲν ἰζάνουσα δύσθροον μέλος
 Γοερῶς αἰεῖδει· κατὰ τοι γλυκὸ στένει,

---

* Vide "Beaumont and Fletcher—The Maid's Tragedy, Act I."

Αὐθίς τ' αἰεῖδει. Παρθένοι δ' ὡς ἡλικες 15
 Τέρπεσι κέφων θυμὸν ἠδονῆ λόγων,
 Δόμος τε πᾶσα συμφλέγει γελάσματι·
 Ἢ δὴ στρέφουσα μαλθακὴν παρηίδα,
 Λέγει θανάσης πένθιμόν τινος πότμον,
 Ψευδῆς ἔρωτος ἦν ποτ' ἔφθειρεν βέλη· 20
 Ἴεῖσα φωνὴν μειλιχίην, λυπρὰν δ' ἄμα,
 Ὡς συστενάζειν πάντα θρηγέση χορόν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ*.

ΟΛΒΙΟΣ ἡρώων θάνατος, τὸς κοίμισε μοῖρα

Πατρίδος ἡμερτοῖς εὐχέσι θαλπομένους.

Ἴρῃ ὑπὲρ τύμβου, ὡς νεῖται ἀνθιμος ὤρη,

Ἄμβροσίους χεύει λευκὸν ἔαρ στεφάνους,

Ἄνθεά τε δροσόεντ' ἀναθρέψει· οἶά γ' ἔρανονός

5

Οὔποτε μυσάων κῆπος ἐπεσκέασεν.

Ἀέριαι γλυκεροῖσι πέριξ ψιθυρίσμασι φωναί

Μέλπεσιν θρήνων ἄσματα δεσπεσίων.

Πολλάκι δὴ πολιαῖς χαιτῆσιν πόντια Τιμῆ

Εὐκλειῆ σέβεται γαῖαν ἐπερχομένη·

10

Καὶ γοερῶς λείβουσα χλοηρῶ δάκρυα τύμβου

Οἰκῆσει τέμενος σεμνὸν Ἐλευθερία.

---

* Vide "Collins—Ode written in the beginning of the Year 1746."

RHENUS,

POEMA PRÆMIO SOLENNI DONATUM,

ET IN THEATRO OXONIENSI RECITATUM

A. D. 1797.

“ DĪ patrii indigetes, quorum sub numine præceps
Congeritur rabies ventorum, et turbidus æther;
Queis scopuli, magnoque fremunt plangentia fluctu
Æquora, et arcano impulsu tonitralia parent
Atria cœlorum; Romæ cohibete furores! 5
Dī patrii, audaces animos cohibete, nec ultrā
Impius hic nostris irrumpat sedibus hostis!”

Hæc Pater undoso se attollens gurgite Rhenus
Clamat, ut immani impositum molimine pontem,
Cæsareasque videt radianti in margine turmas. 10
Lignorum intereà violentâ compede vinctus
Undarum vortex injectâ mole laborat,
Atque repercusso luctantur litora fluctu:
Fervet opus, junctasque exæquat machina ripas.

Extemplò turbati animi ; pavor iraque gentes   15
 Extimulant, trepidatque novo Germania marte.
 Quin et terrificus Bardarum accendere clangor
 Indigenas acies, totâque ardescere ripâ
 Agmina. Cœrulei ad strepitum coiere Suëvi,
 Vangionesque truces, et torto crine Sicambri.   20
 Signa canunt; resonant æris nemora excita pulsu,
 Antraque barbarico sacrorum exercita cantu
 Dant gemitum, sanctæque tremunt in litore silvæ.
 Tum Pater, ingentis præsumens omina famæ,
 Attollit faciem, et fatis dia ora resolvit.   25
     “ At tu siste pedem, qui jam felicibus armis
 Fretus, adhuc placidos conturbas milite fines!
 Indigetes metuas lucorum accendere Divos!
 Cœruleos aditus silvarum lugubre numen
 Insidet, et sacræ caliginis horror obumbrat;   30
 Pallentesque habitant formæ, quas nocte silenti
 Incola formidat. Sæpe illum ad prælia cantu
 Exacuunt Bardæ, et nemorum bacchata reclamant
 Avia; quæ circum Teuthates fulminat ingens,

Turbineque armisono graditur mavortius Hesus, 35

Lucorumque Pater Taranis.—Ne tu irrita contrà

Impius arma feras! neque enim tibi lecta valebunt

Agmina. Nonne vides, ut sacris cincta corollis

Votiva erumpit ferali ardore juventus?

Illis festa dies; ita pronæ in bella cohortes 40

Subjecere necem pedibus, dum fortia munit

Sanctus corda furor, patriæque amor anxius urget.

Quippe nec oppressam claudet mors inclyta vitam,

Nec mæsti in Stygio pallebunt litore manes;

Sed florentem iterum membris induta juventam 45

Olim anima ad solitas remeabit martia sedes,

Atque iterum dulci pro libertate recumbet

Cara inter nemora et patrii juga conscia cultûs.

“ Quò, furiose, ruis? quid Romæ audacia quærit?

Arvane cincta gelu, et nunquam viduata pruinis 50

Litora, et antiquam populi turbare quietem?

Siste aquilas, Cæsar! neque enim me victor inultus

Pollueris. Magnum Ausoniæ prosternet honores

Exitium, serosque manet vindicta nepotes.

Scilicet et quondam, borealia frigora linquens, 55
 Gens edura virûm apricæ prorumpet in agros
 Italiæ.—Incipiunt collecta tumescere latè
 Agmina, et audiri sumtis fragor horridus armis.
 Audin' ? barbaricis reboant clamoribus Alpes,
 Agmen ut Hesperiaë florentes conspicit oras! 60
 Horrentes recolens nimbos hiemesque relictas
 Aurea miratur latè loca, cœrula* cœli
 Lumina, et ambrosias zephyrorum in vallibus auras;
 Atque, insueta novo calcans violaria luxu,
 Carpit purpureâ pendentes vite racemos. 65
 At tu, Roma ferox, quæ victum amplecteris orbem,
 Jam frustra imperio raptos lugebis honores,
 Eversasque patrum sedes; disjectaque Divóm
 Templâ solo cernes, inhonesto pulvere fœdans
 Turrigerum caput, et famæ monumenta prioris. 70
 “ Lætior at scena, et pacis me blanda salutant
 Murmura. Namquæ ubi secretum sub margine fontem,
 Saxa inter placida et silvarum umbracula, servant
 Helvetii montes, olim mihi dura moratur

---

* Vide “Gray—²Fragment on Education and Government.”

Libertas, nemorumque rudi purissima Virtus   75
 Hospitio, et longum Pax incorrupta per ævum.
 Non ibi degeneres animi, atque enervia languent
 Corpora : sed patriæ ingenti percussus amore,
 Dum juga miratur nemorosa Alpesque nivales
 Incola, et umbriferos ad Acronia litora saltus,   80
 Hinc discit natale solum, Geniumque locorum,
 Liberaque audaci defendere limina dextrâ;
 Æternoque fovet constrictos frigore montes,
 Indigenamque hiemem, et notis saxa horrida nimbis.
 “ Quin me fata vocant, Divômque arcana voluntas
 Ad sortis majora ciet ! Jamque inclyta martis
 Orgia tranquillæ rupere silentia pacis.
 Apparent facies heroum, et lucidus ordo
 Exoritur ! Videor venturæ splendida famæ
 Secula conspicere, atque ævi decora alta futuri !   90
 Salvete, illustres animæ ! quas martia virtus,
 Quas laudis suadebit amor victricibus armis
 Oppida prouere, et domitis insistere regnis !
 Vos olim, et vestros circùm visurus honores

Raucisonos magno devolvam vortice fluctus; 95
 Dum fremitus inter victorum, et fulmina belli,
 Clara triumphales spectabunt litora pompas.

“ Hæc adeò auspicia, hæc quondam volventibus annis
 Fata trahunt. Neque enim, Armipotens, tibi carior Hebrus,
 Aut Thracum nemora, et Libyci vada barbara ponti!

Hic olli sedes; hîc olim horrentia ducet

Agmina, bellantesque fero clangore ciebit.

Sed neque qualis erat; qualem tu, maxime Cæsar,

Vidisti, galeâ insignem et fulgentibus armis:

At major, vultuque ferox, ipsamque Tonantis 105

Indutus speciem, clypeumque hastamque relinquet;

Perculasque metet tonitruali murmure turmas

Lugubre flammato jaculatus turbine fulmen.

“ Sed neque me strepitus, aut belli æterna lacessent

Funera. Jam placido mitescere secula cultu, 110

Securasque inter latebras nemorumque recessus

Nutriti Doctrina potens, Gothicisque serenam

Immissura diem tenebris! Jam grandia viset

Mœnia Lugduni! nec te, Basilea, silebo,

Doctrinæ hospitium, et patriis gratissima Musis! 115

Tum mihi limosâ pingues uligine campi

Flavescent c erere optatâ; cultuque subacti

Purpureis circùm nigrescent vitibus agri,

Unde ingens cecidit quercus, pinusque tumentes

Undarum ruptura minas.—Quin tutius æquor 120

Navibus, errantesque reget magnetis in alto

Subtile indicium, atque axi cognata potestas.

“ Amplior hinc rerum facies, majorque patebit

Area.—Ubi pelagus cultæ* superimminet oræ,

Abreptumque solum et quondam sua vindicat arva, 125

Gens operum patiens longoque assueta periclo

Molibus oceanum reprimit, pontique frementis

Subripit imperium, et vinctas dominatur in undas.

Illustres animæ, libertatisque capaces!

Quas neque sævus Iber quatiet, neque deprimet olim

Ira ferox Alvæ, aut Farnesî vivida virtus!

Illis firma fides, durique tenacia cœpti

Pectora, et occultas promet labor improbus artes!

“ His freta auspiciis video commercia latè

---

* Vide “ Goldsmith—The Traveller.”

Fervere, et effusas ignota per æquora naves 135
 Oceani fines penetrare, ac litora nocte
 Septa procellarum, et dubii formidine ponti.
 Purpureo hinc varias olim mihi dædala tellus
 Divitias gremio effundet! Mihi cinnama felix
 Taprobane, mihi Plata sonans, et Amazonis unda 140
 Nativas submittet opes; et quæ sola longè
 Indus arat, quæ palmosæ rudis incola vallis
 Gambiam ad auriferum, aut Nigri flaventis arenas.
 Quid referam, quali dives mercator ab orâ
 Per mea regna trahens immani pondere naves 145
 Ibit ovans? venientem extremo in rure coloni
 Excipient, ratibusque gement stridentibus undæ.
 Clarior hinc sinuans cultis vada cœrula campis
 Spectabo ingenti vicina palatia fluctû,
 Splendentesque domos regum, et quæ maxima ripis 150
 Cernere erit delubra meis; dum grandia circùm
 Ostia divitiis terræ omniparentis abundant.
 “ At quæ dira meos obscurat scena triumphos?
 Finitimis video latè grassantia regnis

Funera, quâ lymphata gravi Discordia motu   155
 Proruit antiquas vulso fundamine leges!
 Hinc extincta fides, olim quâ sidera adibant
 Puræ animæ heroum! bellorum hinc maximus horror,
 Pollutique lares, et tecta ardentia ferro!
 Eheu! quanta meæ spectabunt prælia ripæ!   160
 Quando erit, ut placidam componant secula pacem,
 Libertasque iterum virides festiva recessus
 Exhilet, vitreosque lacus! Sat funera mæsti
 Vidimus, et sparsis albentes ossibus oras.
 Salve, sancta Dea, et nemorum carissima Virgo,   165
 Te petimus, tua pacificis altaria donis,
 Candida Libertas! non qualem exercita diris
 Gallia, sanguineoque exorat Sequana cultu;
 Mollia sed purâ velantem pectora veste,
 Et sociam Musarum, et amantem dulcis olivæ!"   170

Δακρυόεσσαν ἄγγεται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπέρας.

Hom. Il. Z'.

DIA Prens, quæcunque regis commercia mundi,
 Cui venti parent, et strato marmore latè
 Dædala diversis subrident litora gazis!
 Dia Prens pelagi! quàm vellem carmine digno
 Ingemuisse tui miseranda opprobria cultûs! 5
 Ex quo vecta super longos ratis exera fluctus
 Olim, Afer, tibi dira tulit; tibi dura paravit
 Servitia, et tristes crudeli fraude catenas.
 Scilicet hinc disrupta fides, ac dulcia vitæ
 Fædera; et insidiæ turpes civilia bella 10
 Extimulant; sævus captiva ut ab agmine victor
 Membra trahat, lucri magno percussus amore.
 Eheu! quàm potius periisse, interque sodales
 Exhalâsse acri fortem in certamine vitam,

Quàm patriæ gremio avelli, et prædura subire 15
 Imperia indignasque externo in litore pœnas!
 Navibus at mœsti (infandum!) clauduntur in arctis,
 Aëris expertes lucisque: inde horrida tabes,
 Pestesque, febresque, et plurima mortis imago.
 Multi igitur lentâque fame et squalore gravatas 20
 Ante diem posuere animas, sub carcere fœdo
 Pallenti macie et tacito mœrore soluti.
 At miseri! qui longa ultra confinia ponti
 Evasere, sub arbitrium crudele flagelli;
 Durior est ollis sors, atque ingrata salutis 25
 Munera! Non iterum excipiet sub vespere conjux
 Cara, neque amplexus puerorum, aut balba loquela
 Mollibit miserorum animas; sed longa laborum
 Tædia, et exustas urgebunt vincula plantas.
 Sint liceat, quibus imperio mansuescat amico 30
 Servitium; sed adhuc permolli percita sensu
 Corda premit desiderium, patriæque fidelis
 Haurit amor: neque enim, ut perhibent, ignara malorum
 Pectora hebet Afris, brutæ vix conscia vitæ;

At placidum viget ingenium, fidissima mentis 35
 Temperies, tenerique inculto pectore sensus.
 Scilicet his ardet numerorum aurita libido,
 Mœroremque rudi spirantes carmine quondam
 Dulce gemunt ; ita suaviloqui vis musica luctûs
 Inseritur menti subtili : ea sœla voluptas 40
 Labentes regit arcano solamine nervos.
 Nec patriæ minùs, et comitum prædulcis imago
 Pellicit ægram animam : hinc olim se visere credunt
 Natales lucos post mortem, iterumque redire
 Calbarim ad herbosam, vel quâ cava litora mordêns 45
 Gambiæ aqua ingentis patet, atque excelsa Leone,
 Silvarumque Niger ridens viridantibus umbris.
 Nam licet, ut perhibent, notos audire susurros
 Sic reduci patriæ ad saltus, et amore novato
 In solitos ferri amplexus ; ubi nulla laborum 50
 Tædia languentem, neque fervor solis aduret.
 Scilicet haud illis quæcunque industria finxit,
 Illecebræ, luxusque, politæ gaudia gentis ;
 At saltem alloquia, at saltem dilecta sub umbrâ

Otia ; et incultis falluntur lusibus horæ. 55

Sæpe puer fidæ gelidâ sub nocte puellæ

Toto inhians vultu, foliisque et pelle ferinâ

Stravit humi thalamum, et carâ in cervice repôstus

Defendit crudos ab amato pectore rores.

Quæ nunc desertis frustra in convallibus errat 60

Abrepti desiderio perfixa, torumque

Sæpe petens memori paulatim carpitur igne.

O sævas hominum mentes, obtusæque lucro

Pectora ! Nonne idem his stimulant præcordia sensus,

Non luctûs, non lætitiæ socialis acumen 65

Affectu parili instigat, quo corda moveret

Ditis heri, qui fortè ostro velatus et auro

Torpet opes inter cultique cubilia luxûs?

Quid tibi, si passis traheretur mæsta capillis

Filia, servitium externi passura tyranni ; 70

Aut uxor prædulcis, et indignantia frustra

Ora soror lacrymis nudataque pectora fœdans ?

Nonne tuas angor vibraret adusque medullas,

Subtilisque dolor ? qui vel sécla âspra ferarum

Tangit, et admissus brutis sub cordibus hæret ! 75
 Aspice *, quà teneros ruptis ursa horrida in antris
 Stat catulos super invigilans, et frendet amore
 Sævitiæque simul, dum cornu arguta resultant
 Avia silvarumque aditus: furor improba suadet
 Agmina prouere; at pietas materna reducit; 80
 Dum rapit in dubium anxietas, iræque cupido.
 O ferus! ó silice ingenitâ præcordia vinctus!
 Mærentes animas patriâ qui primus ab orâ
 Eripere, et socias potuisti spernere leges!
 Ah! utinam tutæ ambierat commercia gentis 85
 Hæc Europa colens! neque enim te ditior Hermus,
 Magne Niger; neque Gambiacâ Pactolus arenâ:
 Atque ibi simplicitas molli castissima formâ
 Lascivit; redolent silvæ, et perlucet amœnum
 Elysium; auratæ volucres sub sole reident 90
 Purpureo, ingenitumque ciet vox omnis amorem.
 Sedes blanda olim, et felix (dum fata sinebant)
 Hospitium! at miseris etiamnum in vallibus ardet
 Vivus amor, mæstâque pudor suspirat in aurâ!

---

* Vide "Ariosto," canto 19.

O Britones, vestras ô si sanctissima quondam 95
 Numine mansueto Libertas protegit oras,
 Vincula flebilium populorum ac jura catastæ
 Rumpite! Desertæ jaceant florentia culta
 Americæ, et pingues sine frugum munere campi,
 Diva, priùs quàm te violet carissima semper 100
 Terra tibi, atque olim heroum purissima nutrix!
 Illa dies veniat, cùm lati immania servans
 Imperia oceani, sacrumque, Britannia, mundi
 Arbitrium, excuties miserandæ vincula pubi,
 Libera securæ instaurans cõmmercia genti! 105
 Tum sertis Pater ipse Niger viridantia cingens
 Tempora, lætificum patriæ pæana salutis
 Audiet, et magno merces vehet aureus amne.

EX PINDARI PYTH. PRIM.

AUREA testudo, Phœbi suavissima semper
 Gloria, Pieridumque! pedum te mobilis audit
 Gratia, et harmoniæ qui lætus fœdera servat
 Cantor; ubi festam nervo trepidante choream,
 Suavisonumque cies tremulâ dulcedine carmen. 5
 Tu potis es tela ardentis compescere flammæ,
 Indomitum cœli fulmen!—Quin ipse Tonantis
 Composito dormit capite et pendentibus alis
 Sceptra super regalis avis; tu rostra profundâ
 Nube tegens, densâ consopis lumina nocte: 10
 Ille sedet placidum, et dulci mollissima somno
 Terga levat lentè, percussus corda tuâ vi.
 Namque et tela manu deponens aspera Mavors
 Pacificam melico demulcet carmine mentem;

Carmine, quod gratâ devincit compede Divos, 15
 Blandus honos Musarum, et Apollinis alma voluptas.
 Sed quos infesto aspexit Saturnius ore
 Terga super terræ, aut latè spumantia ponti
 Cœrula, non ullâ poteris mulcere camenæ
 Blanditiâ: non, sæva jacet qui Tartara subter, 20
 Dis formidatum centenâ mole Typhœa;
 Olim quem Cilicum notæ genuere cavernæ,
 At nunc Cumarum resonantia litora fluctu
 Oceani, hirsutumque premit Trinacria pectus.
 Mole sub aëriâ rupes Ætnæa jacentem 25
 Continet, æternæ nutrix asperrima brumæ;
 Cujus inaccessis prorumpens flamma cavernis
 Ejicitur, puréque fluit liquidissimus ignis.
 Sub sole eructant fulvæ fuliginis undas
 Ardentes fluvii; qui sæpe silentibus umbris, 30
 Saxea flammato torquentes pondera fluctu,
 Cum strepitu horroni volvuntur in æquora ponti.
 Scilicet hos ignis stridentes concoquit æstus
 Prodigium deforme, ingens; quod sæpe viafor

Obstupuit, diram fulgenti in vertice lucem 35
Saxaque conspiciens sævo plangentia monstro:
Tale sub umbriferi æternùm fundamine montis
Vincitur, dorsumque toro recline fatigat.

IN
TUMULUM FIDELIÆ.

QUA tilias subter veteres lentamque cupressum
     Roscida gramineo cespite vernat humus,
 Rapta venustatis in flore Fidelia dormit
     Composita agresti molliter in tumulo.
 Hic* sæpe eliciens teneri suspiria luctûs 5
     Viset dilectum fida puella locum;
 Sæpe aget excubias sero sub vespere pastor,
     Et canet ad mœstam dulcia verba lyram;
 Ruricolæque dabunt lacrymas, (dum nenia ducit
     Solennis memores ad pia busta choros) 10
 Sertaque diffudent, quotquot florentia Maii
     Halitus in primo germina vere fovet.
 Ah! neque pallentes lemures sub nocte silenti
     Polluto inficiant sacra vireta pede!

---

* Vide "Collins—Dirge in Cymbeline."

Nec casses narcisso intexere turpis arachne

15

Audeat, aut limax serpere per violas!

Sola cicindela egelido sub vespere repens

Castâ rorantem lampade lustret humum!

Ὅς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
Πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα.

ORPHEUS.

ÆSTIBUS autumni mediis, sæpe orsa repentè
 Obscurat purum tristior umbra diem.
 Obrepunt tenebræ furtim, dum luce malignâ
 Lurida sol dubium vibrat in arva jubar.
 Quin gemitus mussant ventorum in vallibus imis, 5
 Murmurat et presso lugubris aura sono;
 Desertis præsaga silent aviaria ramis,
 Et mœsta horrificum possidet umbra nemus.
 Longinquo intereâ glomerantur fulmine nubes,
 Nictantique procul lumine flamma tremit. 10
 Jamque adeò nemora haud dubiis trepidare susurris,
 Et strepere in densis plurima gutta rubis.
 Tum fragor erumpit; jam jamque per ardua cæli
 Invehitur magno turbine tristis hiems.

Nec mora, torrentes undæ funduntur, et ignis 15

Obstantem indomito fulgure findit aquam.

Hæc recolas! et, si culpâ tibi pectora sudant,

Ultorem hinc moneat fulmen adesse Deum!

SERVI AFRICANI MORS.

JAM nece servilis rupturus vincula vitæ
 Ore vocat patrios Afer orante Deos.
 “ Vos, quibus est curæ leto rediviva sub ipso
 Rursum ad natales ducere membra plagas,
 Accipite hanc animam! jam pascua cara revisam,   5
 Ruraque lætitiæ conscia sæpe meæ!
 Gambiæ ubi dulces errans prope fluminis undas
 Desertum luget Zelia fida torum.
 Ibimus, et dominæ fugiemus verbera dextræ,
 Quà placido lenis sol beat arva die;   10
 Et nemora umbriferæ recreans palmosa Leones
 Irrigat æstivam roscidus imber humum.
 O genitor, si liber adhuc natalia lustras
 Litora, in amplexus me vehet aura tuos!

Quà neque sævus Iber, neque fervor solis aduret   15
     Servitii duro membra subacta jugo ;
 Sed comitum ad lusus impellere sistra licebit,
     Aut canere ad festam martia verba tubam :
 Zelia dum suaves suspirat ab ore susurros,
     Colla premens carâ desidiosa manu ;   20
 Et pueri reducem excipiunt, balboque parentis
     Oscula certatim murmure præripiunt.
 Ibo, ibo ! ventosque super rapidasque procellas
     Gambiacos visam morte solutus agros !”

IN OBITUM LUCTUOSUM DILECTISSIMI CONSODALIS,

THOMÆ BRIGSTOCK;

Qui, ætatis anno septemdecimo, in mense Octobri, A. D. 1792,
 gravi morbo minutatim absumtus, interiit; formâ,
 indole, ingenio, præstantissimus.

O NEMORA, ó campi, sedes mellita juventæ!

O dilecta animo semper Etona meo!

Ut me sæpe tui sub sola umbracula ruris

Stratum Pieriæ detinuere Deæ!

Quà tecum nunquam hæc veritus, dilecte, solebam 5

Somnia adhuc tenero læta fovere sinu;

Sicubi purpureæ recubans in margine ripæ

Lustrabam placidas desidiosus aquas.

At te, blande puer, lento rapuere marasmo

Heu! lacrymis flecti nescia fata meis; 10

Ne patriæ fastos posses virtutibus olim

Et fructu ingenii concelebrare tui.

Atqui talis eras, qui (si modò vita fuisset)
 Debueras patriam condecorare domum;
 Arcanos olim qui legum evolvere nodos,   15
 Difficiles sophiæ vel penetrare vias!
 Atqui talis eras, quem vis, et pura venustas
 Primum inter socios vellet inesse choros!
 Ut memini, quando alloquerer te voce supremùm,
 Intumuit tristi præscia gutta genâ;   20
 At reditum certè spondebas, cara reflectens
 Lumina, in amplexus non reditura meos.
 O dilecte comes, nunquam tua lumina posthâc
 Aspiciam! duri sic voluere Dei.
 At sub corde tamen tua vox, tua dulcis imago   25
 Hæret, pars animæ carior illa meæ.
 Ut placuit quondam vacuâ præsumere mente
 Fortunæ dubias, te comitante, vias!
 Ut placuit dulces musarum carpere laurus,
 Te decus ingenii participante mei!   30
 Hæc fuerunt;—sed nunc, ô abrepti Umbra sodalis,
 Sola mihi viduo est vita terenda pede!

At (te siquando ad nostræ confinia terræ
    Devocat e cœli limine blandus amor,
Nec trepidæ æternùm ducens oblivia vitæ   35
    Curarum dulcem linquis amaritiem)
Quæ me cunque manent rerum discrimina, nunquam
    Mutatum aspicias immemoremque tui !
Jam nunc octavus foliis sese induit annus,
    Nec vetus ex animo cedit amicitia :   40
Quo desiderio primùm tua funera planxit,
    Mens eadem extremam perstat adusque diem.

TREMELLÆ MORS*.

DOVINÆ ad ripam miseros lugebat amores

Sola legens gelidâ nocte Tremella viam.

Nulla etenim lunæ a fluctu radiabat imago;

Lucebant tristi sidera nulla polo.

“ Pulcra Tremella, redi!” Dryades dixere sorores; 5

Naiïades mæstâ voce, “ Tremella, redi!”

Nequicquam; nam dura trahens suspiria amoris

Carpit fatalem litore sola viam.

At gelidi Boreæ circùm increbrescere flatus,

Et fremere effusâ turbinis ira nive.

10

Illa riget sensim, tardoque oppressa veterno

Membra pruinosa languida ponit humo.

Paulatim lentus pervadit ad ilia torpor,

Stringunturque gravi mollia corda gelu.

---

* Vide “ Darwin—Bot. Gard.”

Vix elanguentem suspirant ora querelam, 15

Sed gena concret^{is} stillat adhuc lacrym^{is}.

“Pulcra Tremella, vale!” Dryades dixere sorores;

Naiades mæstâ voce, “Tremella, vale!”

ASPASIÆ LUCTUS*.

UT thalamum Aspasia Evadnes, pactosque hymenæos,
 Et, sibi quæ fuerant debita, festa videt,
 Spreta fides animo sedet, et perjurus Amintor,
 Dum vetus in læso pectore regnat amor.
 It tristi intereà obtutu, lacrymâque silenti 5
 Humectat teneros languida nympha sinus.
 Silvæ illi, solæque placent in vallibus umbræ,
 Quæque sub obscuris labitur unda jugis.
 Namque ibi, floriferâ recubans mœstissima ripâ,
 Flumineæ salicis pallidaserta legit; 10
 Et, gemitu ingenti cassos meditata dolores,
 “Talis,” ait, “tumulo convenit umbra meo!”
 Scilicet, æqualem repetat si fortè coronam,
 Lentus adhuc niveo pallet in ore dolor:

---

* Vide “Beaumont and Fletcher—The Maid’s Tragedy.”

Dumque leves aliæ celebrant de more choreas, 15
Festivâque sonat vox sociata lyrâ,
Illa, sinu ex imo graviter suspiria ducens,
Narrat deserti tristia fata tori,
Aut aliquam primâ languentem ætate puellam,
Quam perimit tacito vulnere durus amor. 20
Hei mihi! qualis erat, quæ surdum implorat amantem!
Olim inter Rhodios prima puella choros!

VIRGINUM SOLIS
INAUGURATIO.

TEMPUS erat, quo Sol Libræ in confinia vergens

Aurea Quitoæ viseret arva suæ,

Cùm virgo ex ulnis traheretur mœsta parentùm,

Luciferi thalamum jussa subire Dei.

Hôc ergo illecebras, et suavia mutat amoris; 5

Hôc trepidas ponit spes, dubiosque metus:

Scilicet ut tristi fundat dulcedine cantus,

Quà tenebris sancti clauditur ara Dei.

At quondam, heu! cari mœstâ sub imagine lusus,

Et tener in miserâ mente resurget amor. 10

Siste pedem! Non genua labant? Non pectora sentis

Præscia furtivo diriguisse metu?

Non, vultum pallentem et lactea colla reflectens,

Sub trepido agnoscis corda micare sinu?

Siste pedem, dum fata sinunt! jam stabis ad aram 15

Victima sacrato non soluēnda jugo;

Et sterilem absumes vano mœrore juventam,

Conscia secretis saxa rigans lacrymis.

AD JULIAM.

QUID me severo lumine, Julia,
 Mutata vitas, et nemorum inimemor,
     Quorum reclinatis sub umbrâ
     Sæpe hilares abiere soles ?
 Cùm tu renidenti in violario, 5
 Mollive lecto dulcis amaraci,
     Compressa luctantes papillas
     Et strophio gremium nitenti,
 Lentè jaceres ; et tibi texeres
 Jucunda vernis vincula floribus, 10
     Daresque lascivè capillos
     Per niveum fluitare collum :

Sic delicato pulcrior otio,
 Præclara quàm si purpura candidos
     Vestiret artus, aut fluentes   15
         Magnifico religaret aurum
 Fulgore crines. Te rosa simplici
 Cultu nitentem et luce cupidinis,
     Te gratiæ, et furtim loquaces
         Cærulei decorant ocelli.   20
 At tu fidelem semper amoribus
 Vatem secundo numine protegas,
     O Memphis apricæ, Cnidique, et
         Idaliæ Cytherea præses !

AD

JULIAM LACRYMANTEM.

EHEU! Julia cara, delicatæ
 Quid pallent tibi gratiæ genarum?
 Quid fletu et lacrymis hebet silenter
 Olim lucidus et loquax ocellus?
 Sed tecum Charites, sed ipse mærens 5
 In vultu gremioque seminudo
 Servat excubias Amor fideles.
 At tu, Julia, simplici corollâ
 Fluentes humero liges capillos,
 Et priscos repetas proterva lusus, 10
 Risus flexanimos, brevesque rixas.
 Sic te, inter niveas tuas sodales,
 Designet lepidæ decus choreæ
 Iste lucidus et loquax ocellus,
 Suavis arbiter elegantiarum. 15

AD AMICUM,

*Qui me, Puellá quádam aspectá, eam deperiturum
fore dixerat.*

VIDI; sed neque me genæ

Fulgor purpureus, nec gremium mihi

Pulcrum surripuit, neque

Lucentes oculi, splendida sidera, aut

Collum candidius nive. 5

Vidi; sed refugit mens, quia ferrea

Linguæ garrulitas; quia

Nil pectus muliebre aut tenerum gerit.

Non omnes Venus improba

Uno consequitur vulnere; lacrymis 10

Hic fædans tacitè genas

Incumbit miseris semper amoribus;

Hic mutat vagus in dies

Lectos instabili corde cupidines.

Te fulgentia lucidi 15
 Præstringunt oculi fulgura; te genæ,
 Et labri nimius nitor;
 At jucunda meos aura modestiæ
 Sensus perdomuit magis,
 Et molli retinet pectora vinculo: 20
 Quantum nec potuit nitor,
 Quantum nec levitas, imperiosaque
 Pulcræ forma superbiæ.
 Me demissa solo lumina languidè
 Dulci pelliciunt face; 25
 Me simplex tenerâ quæ rosa subrubet
 Et mutabilis in genâ,
 Me casto trepidans corde juvat pudor.

FINIS.

INDEX.

	PAG.
Δαρθέλη.....	9
Ἴαμβοί.....	25
Ἐπίγραμμα.....	31
Rhenus.....	33
Δακρυόεσσαν ἄγγηται ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπέρας.....	42
Ex Pindari Pyth. prim.....	48
In tumulum Fidelix.....	51
Ὅς κινεῖς ἀνέμῳ νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις.....	53
Servi Africani mors.....	55
In obitum Thomæ Brigstock.....	57
Tremellæ mors.....	60
Aspasiæ luctus.....	62
Virginum Solis inauguratio.....	64
Ad Juliam.....	66
Ad Juliam lacrymantem.....	68
Ad amicum.....	69

PRINTED BY S. HAMILTON,

Falcon-Court, Fleet-Street;

AND SOLD BY POTE AND WILLIAMS, ETON, AND
N° 2, CRANE-COURT, FLEET-STREET.

